

“นี่เป็นโครงการที่แย่ที่สุดที่พวกคุณคิดขึ้นมาได้
การท่องเที่ยวแบบวัตถุนิยมทำลายแหล่งธรรมชาติ
มานักต่อนักแล้วยังไม่พออีกหรือ? พวกคุณช่าง
สรรหาโครงการท่องเที่ยวใหม่ ๆ มาอยู่เรื่อย”

เทวดาประจำตัว

พิมพ์ครั้งแรก : ที่นี้

เท้าขวาเหยียบคันเร่งจนสุด เข้มความเร็วกระดิกถึงเลข 120 รถกระบะทะยาน
ออกไปราวกับจรวด ตึกตารูปหมี่หน้าคอนโซลแกว่งไปมา เมื่อถึงสี่แยกแห่ง
หนึ่ง ไฟเขียวเปลี่ยนเป็นไฟแดง รถกระบะพุ่งฝ่าสี่แยกไป เห็นร่างชายคนหนึ่ง
กำลังข้ามทางม้าลาย ได้ยินเสียงล้อรถเบียดถนนกับเสียงปะทะดังสนั่นหวั่น
ไหว ร่างชายคนนั้นปลิวกระเด็นไปขณะที่รถกระบะหมุนคว้าง ตัวรถครูดกับ
เสาไฟฟ้าไถลไปชนกระจกร้านอาหารเยากิโกะชานาที่หัวมุมตึกแถวสามชั้นแล้ว
จอดแน่นิ่งตรงจุดนั้น

ก่อนความรู้สึกดับหายไป ผมเห็นรูปถ่ายที่ติดหน้าคอนโซลรถ รูปผู้หญิง
คนหนึ่งกอดเด็กหญิงชุดสีชมพูคนหนึ่ง...

ความมืดกลายเป็นความเรื่อเรือง ผมลืมตาขึ้น แสงสว่างราง ๆ อาบคลุม
ผม ได้ยินเสียงกึกกักบางอย่าง ผมหันไปที่ต้นเสียง จึงรู้ว่าเป็นเสียงใบพัดของ
หน้ากากเครื่องปรับอากาศในห้องกระพก้น

ผมมองตัวเอง ผมสวมชุดสีขาวนอนบนเตียง มองไปรอบตัว เครื่องมือ
หลายชิ้นข้างเตียง นี่คือโรงพยาบาล ผมเตะผ้าพันแผลที่หน้าอก คงเป็นการ
บาดเจ็บจากรถชน แต่... ผมขมวดคิ้ว บางอย่างไม่ถูกต้องแน่นอน ผมไม่เคย

ขับรถกระบะ...

เสียงผู้หญิงดังขึ้นใกล้ ๆ “คุณหมอคะ เขาฟื้นแล้วค่ะ”

ครูเดียวชายคนหนึ่งก็ปรากฏตัวเบื้องหน้าผม สวมชุดขาวและแว่น
สายตา ท่าทางคงแก่เรียน คนเป็นหมอเอ่ยว่า “คุณอุดมรู้สึกยังงัยบ้างครับ?”

ผมตอบ “ผมรู้สึกสบายดี คนที่ผมขับรถชนเป็นอะไรหรือเปล่า?”

“รถชน? เปล่านี้ครับ คุณไม่ได้ขับรถ”

“ผมขับรถกระบะชนคน...”

หมอยิ้มน้อย ๆ

“สงสัยว่าคุณฝันไปละมัง! คุณอาจมีนจากฤทธิ์ยาผ่าตัด”

“ผ่าตัดอะไร?”

“ผ่าตัดหัวใจไง คุณได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ ทุกอย่างเรียบร้อย
ไม่มีภาวะแทรกซ้อน”

ผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ? ผมผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจตั้งแต่เมื่อไร?

“ผมขับรถชนตึกแถวจนบาดเจ็บหนักถึงกับต้องเปลี่ยนหัวใจเฉียวหรือ
ครับ?”

“เปล่า คุณไม่ได้ขับรถชนอะไร คุณเป็นโรคหัวใจ มาอนที่โรงพยาบาล
นี้ได้สองอาทิตย์แล้ว อาการคุณไม่ค่อยดีขึ้นเข้าชั้นโคม่า เมื่อวานนี้เราเปลี่ยน
หัวใจใหม่ให้คุณ คุณจึงรอดชีวิต...”

ความจำของผมกลับคืนมาแล้ว ผมไม่เคยขับรถกระบะไปที่ไหน ผมแค่
ฝันไปเท่านั้น ผมป่วยด้วยโรคหัวใจมาหลายปีแล้ว หมอบอกว่า ถ้าไม่ได้หัวใจ
ใหม่ผมต้องตาย

ผมเป็นอาจารย์คณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ช่วงปีที่ผ่านมาผม
สอนหนังสือแล้วเหนื่อยหอบเป็นประจำ บางวันหายใจขัด ๆ จนใบหน้าซีดเขียว
ผมรอคอยหัวใจของผู้บริจาคมานานจนปลงตก โอกาสที่จะได้หัวใจใหม่รีบรี
ลงเรื่อย ๆ

เมื่อเดือนก่อนผมล้มลงสิ้นสติ พี่สาวพาผมมาที่โรงพยาบาลอำรุงเวช
ผมรู้สึกไม่สบายอย่างหนัก ผมเชื่อว่าตนเองคงไม่รอดแน่ ผมเพิ่งรู้ว่าผมเข้าสู่
สภาวะโคม่า ฝันว่าผมขับรถกระบะชนใครคนหนึ่ง และหมอได้ตัดสินใจผ่าตัด
เปลี่ยนหัวใจใหม่ให้ผม

ผมรู้สึกสบายตัวขึ้นมาก อาการหายใจขัดหายไปแล้ว หัวใจใหม่ทำงานอย่างสมบูรณ์ ไม่น่าเชื่อ ปาฏิหาริย์มีจริง!

ผมหลับตา ในที่สุดก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย คราวนี้ผมไม่ได้ฝัน

อาการของผมดีขึ้นทีละวัน ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์หมอถามผม “รู้สึกยังงัยบ้าง?”

“ดีมาก ผมไม่ได้รู้สึกสดชื่นอย่างนี้มาหลายปีแล้ว เหมือนเกิดใหม่”

“คุณก็เกิดใหม่จริง ๆ เพราะคืนนั้นอาการคุณเข้าขั้นโคม่า เราคิดว่า คุณไม่รอดแล้ว ตอนสามทุ่มตรงหัวใจคุณหยุดไปครู่หนึ่ง แต่แล้วมันก็เต้นใหม่ คืนนั้นเราได้รับแจ้งว่ามีหัวใจที่ตรงกับคุณพอดี พี่สาวคุณเซ็นอนุญาต เราจึงผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจให้คุณ”

“ใครบริจาคหัวใจให้ผมครับ?”

“เราบอกไม่ได้ เป็นนโยบายของโรงพยาบาล เจ้าของหัวใจเสียชีวิตตอนสี่ทุ่มที่โรงพยาบาลนี้ ภรรยาของเขาอนุญาตให้เรานำหัวใจสามี่เธอไปใช้ และมันเข้ากันได้พอดีกับคุณ”

“ผมอยากขอบคุณญาติของเขา”

“ไม่จำเป็นหรอกครับ มันเป็นนโยบายของโรงพยาบาลที่จะไม่เปิดเผยชื่อผู้บริจาคอวัยวะ”

ผ่านไปอีกสัปดาห์ ผมก็ออกจากโรงพยาบาล เดือนถัดมาผมก็ไปสอนหนังสือตามเดิม ไม่มีอาการเหนื่อยหอบอีกแล้ว ชีวิตดำเนินไปตามปกติด้วยของขวัญที่ผมได้รับจากสวรรค์ หัวใจใหม่เข้ากับผมเหมือนเกิดมาด้วยกัน ผมรู้สึกตื่นตัวขึ้นทุกวัน แต่วันผมมองโลกด้วยสายตาที่สดใส ชีวิตของผมเหมือนทำของหาย และมีคนนำมาคืนให้

วันหนึ่งผมไปสมัครงานที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ณ ชานเมืองกรุงเทพฯ หลังจบการสมัคร ผมขับรถกลับและหลงทางไปถึงสี่แยกท่าพระ ผมไม่เคยมาแถวนี้ของกรุงเทพฯ แต่ผมรู้สึกว่ารู้จักที่นี่ดี เมื่อรถจอดติดไฟแดงที่สี่แยกนั้นตาผมก็เบิกกว้าง

ที่มุมหนึ่งของสี่แยกมีตึกแถวสามชั้นเป็นร้านอาหาร ชื่อร้านเยากี้โกชนา
ผมมองจุดนั้นเนิ่นนานจนรถคันหลังกดแตรไล่ ผมจอดรถข้างทาง เดิน
ตรงไปที่ร้านอาหาร ผมเคยมาที่นี่ในความฝัน ในคืนที่ผมนอนโคม่า

ผมเดินเข้าไปในร้าน ถามเจ้าของร้านว่า “เมื่อหลายเดือนก่อน ที่นี่เคย
เกิดอุบัติเหตุรถชนไหมครับ?”

เจ้าของร้านตอบ “ใช่ครับ วันที่ 15 กันยายน ตอนสามทุ่ม รถกระบะคัน
หนึ่งชนคนบนทางม้าลาย แล้วพุ่งมาชนร้านผม กระชกแตกทั้งบาน โชคดีนะที่ปิด
ร้านไปแล้ว ไม่งั้นคงมีคนตายมากกว่านี้”

“ใครตายครับ?”

“ทั้งคนขับรถและคนข้ามถนน คนขับไม่คาดเข็มขัดนิรภัย หัวกระแทก
ถูกกระจกรถตาย ส่วนคนข้ามถนนก็ไม่รอด ชวยจริง ๆ ผมต้องซ่อมร้านใหม่
แล้วทำบุญล้างชวยอีก โชคดีที่มีประกัน แต่ก็ขายของไม่ได้ไปอาทิตย์หนึ่ง”

“คนข้ามถนนตายคาที่หรือครับ?”

“เปล่า เขาไปตายที่โรงพยาบาลอ่ารุงเวช”

ผมชนลูกเกี้ยว ผมไม่เคยมาที่นี่มาก่อนในชีวิตอย่างแน่นอน เป็น
ไปได้อย่างไรที่ผมฝันถึงที่นี่อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง? หมอบอกว่าหัวใจของผม
หยุดเต้นไปครู่หนึ่ง เป็นไปได้หรือไม่ที่ผมมาเยือนที่นี่ในรูปของจิตหรือ
วิญญาณ?

ผมแวะเข้าห้องสมุดมหาวิทยาลัย หาหนังสือพิมพ์ย้อนหลังไปในวันที่
15 กันยายน ผมพบข่าวที่ผมกำลังหาในที่สุด

เกิดอุบัติเหตุที่สี่แยกท่าพระจริง รถกระบะคันหนึ่งชนคนข้ามถนนตาย
คนขับรถกระบะชื่อ ศรัณุ เอกศร ตายคาที่ ส่วนคนข้ามถนนชื่อ จรัญ เทียนธง
บาดเจ็บสาหัส ถูกส่งตัวไปที่โรงพยาบาลอ่ารุงเวช คนใช้สิ้นใจเวลาสี่ทุ่ม ผม
นึกถึงคำพูดของหมอที่ว่า เจ้าของหัวใจเสียชีวิตตอนสี่ทุ่มที่โรงพยาบาลเดียวกับผม

ผมจำได้ว่าหมอบอกว่าหัวใจผมหยุดเต้นตอนสามทุ่ม ตรงกับเวลาที่
เกิดอุบัติเหตุ ผมได้รับการผ่าตัดในคืนนั้น เป็นไปได้ไหมว่า จรัญ เทียนธง คือ
เจ้าของหัวใจใหม่ของผม?

ผมตรวจสอบทะเบียนราษฎรหาชื่อ ศรัณุ เอกศร และ จรัญ เทียนธง

จนได้ที่อยู่แล้วไปหาทั้งสองบ้านนั้น

บ้านของ ศรีญ เอกศร คนขับรถกระบะ เป็นตึกแถวสามชั้นในซอยแห่งหนึ่งที่ ถนนเกษตร-นวมินทร์ สายตาผมหยุดที่รถกระบะคันหนึ่งซึ่งจอดหน้าบ้าน ที่ กระจกหน้าและหลังรถติดประกาศขาย ผมคุ่นตารถคันนี้อย่างยิ่ง มันคือรถที่ ผมขับในความฝันนั้น

ประตูเหล็กม้วนตึกแถวปิดอยู่ ผมกดกริ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งมาเปิดประตู สวมเสื้อคอกระเช้าสีขาว โบหน้าเรียบ ๆ ไม่ประทีนโฉม

ผมนึกไม่ออกว่าจะเริ่มเรื่องอย่างไร อ้าอึ้งไปชั่วขณะก็บอกว่า “รถกระบะ หน้าบ้านขายไหมครับ”

“ค่ะ”

ไม่กี่นาทีต่อมาผมก็เข้าไปนั่งภายในรถ สายตาผมหยุดที่ตุ๊กตาหมีที่ แขนวนำคอนโซล ผมขมลูกเกรียว นี่คือนั่งคันที่ผมขับในความฝันแน่นอน ผมไม่เห็นรูปถ่ายผู้หญิงคนหนึ่งกอดเด็กหญิงชุดสีชมพูคนหนึ่ง เชื่อว่าเป็น รูปถ่ายของหล่อนกับลูกสาว หล่อนคงเก็บรูปถ่ายส่วนตัวไปนั้นไปแล้ว

ผมถาม “ปกติใครเป็นคนขับรถคันนี้ครับ?”

“สามีฉันเองค่ะ”

“แล้วทำไมจึงขายล่ะครับ?”

“เขาตายไปแล้วค่ะ ฉันเองไม่ขับรถ ก็เลยประกาศขาย อีกอย่างก็จะย้าย ไปอยู่ต่างจังหวัด”

“ราคาต่ำขนาดนี้ ทำไมยังไม่มีใครซื้อล่ะครับ?”

“บอกตรง ๆ ก็คือสามีฉันเกิดอุบัติเหตุตายในรถคันนี้”

ผมยิ้ม

“ทำไมคุณบอกผม? ไม่กลัวว่าผมจะเปลี่ยนใจไม่ซื้อหรือครับ?”

“ฉันไม่เคยโกหกใครในชีวิตค่ะ รถคันนี้สภาพยังดี ถึงจะเกิดอุบัติเหตุ แต่ซ่อมแล้วก็ยังดีอยู่”

“คุณเป็นคนที่ซื่อสัตย์ดีมาก ว่าแต่ทำไมเกิดอะไรขึ้นครับ?”

“สามีฉันเป็นคนขับรถดี ระวังตัวดี ไม่เคยผิดกฎจราจร ไม่กินเหล้า

คือนั่นเกิดอะไรไม่ทราบทำให้เกิดอุบัติเหตุ ตำรวจก็บอกเพียงว่าคนขับคงง่วงแล้วหลับใน แต่สามีฉันไม่เคยมีประวัติหลับในเลย”

บ้านของครอบครัวของ จรรย์ เทียนธง อยู่ที่มีนบุรี บ้านสองชั้นขนาดเล็กปกคลุมด้วยต้นไม้ใหญ่หน่อย เป็นบ้านที่ดูอบอุ่นน่าอยู่

ผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาที่ประตูรั้ว หล่อกมองหน้าผม

“ผมขอโทษที่มารบกวน ที่นี่เป็นบ้านของคุณจรรย์ เทียนธง ใช่ไหมครับ?”

“ค่ะ”

“คุณคือภรรยาของเขา?”

“ค่ะ ฉันชื่อ ยุวดี เทียนธง คุณมีธุระอะไรหรือคะ?”

ผมแนะนำตัวเอง “ผมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ผมขอโทษถ้าสิ่งที่ผมกำลังจะพูดอาจกระทบกระเทือนจิตใจคุณ”

“เรื่องอะไรหรือคะ?”

“ผมสงสัยว่าผมจะเป็นคนที่ได้รับหัวใจของสามีคุณ”

หล่อนเงยไป

“คุณรู้ได้ยังไงคะว่าเป็นหัวใจของสามีฉัน?”

“เพราะหมอบอกผมว่าผู้บริจาคหัวใจให้ผมเป็นคนไข้ของโรงพยาบาลที่ผมรักษาตัวอยู่ เขาตายตอนสี่ทุ่ม ผมตรวจข่าวแล้วพบว่าคนที่ประสบอุบัติเหตุที่สี่แยกท่าพระแล้วไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาลคือสามีคุณ”

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่าสามีฉันถูกรถชนที่สี่แยกนั้น?”

“เรื่องมันยาว”

ผมเล่าเรื่องประหลาดที่ผมตายแล้วฝันว่าเห็นอุบัติเหตุนั้นให้หล่อนฟัง สี่หน้าหล่อนไม่มีแวตกใจอย่างที่ผมคาด หล่อนกล่าวว่า “มันอธิบายหลายเรื่องที่ฉันสงสัย คือนั่นสามีฉันสิ้นลมไปแล้ว หมอบอกว่า แผลก เขาหมดลมแล้ว แต่หัวใจยังเต้นอยู่ หมอว่าหัวใจของเขาแข็งแรงมาก น่าเสียดายที่ต้องเสียมันไป ฉันบอกหมอว่า ถ้ามีคนไข้ที่ต้องการหัวใจ ก็รับไปเถอะค่ะ เพราะสามีฉันเคยเปรยว่าอยากจะบริจาคร่างกายให้โรงพยาบาล หมอว่ามีคนไข้คน

หนึ่งต้องตายในคืนนั้นถ้าไม่ได้หัวใจใหม่ ฉันบอกว่า ฉันยกให้เขาก็แล้วกัน ถ้าเขาใช้ได้ ก็ถือว่าเป็นบุญกุศลต่อสามีฉัน ปรากฏว่าหัวใจของเขาเข้ากันได้กับคนใช้รายนั้นพอดี ราวกับว่าสวรรค์เบื้องบนต้องการอย่างนั้น ฉันจึงไม่แปลกใจนักที่คุณเล่าว่าตายไปแล้วเห็นอุบัติเหตุที่สี่แยกนั้น”

ผมยกมือไหว้หล่อน “ผมขอบคุณที่คุณมีเมตตาต่อชีวิตผม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเชื่อว่าคุณเป็นคนที่สวรรค์เบื้องบนเลือก”

หล่อนนิ่งไป

“แล้วหัวใจคุณทำงานดีไหมคะ?”

“ดีมากครับ ทุกอย่างเหมือนคนปกติ”

“สามีฉันเป็นคนดี ทำงานเพื่อสังคมมาโดยตลอด เขาทำงานกับพวกเอ็นจีโอ อนุรักษ์ป่าและสิ่งแวดล้อม เขาฝันอยากสร้างสังคมที่ดีที่สุดเพื่อคนรุ่นใหม่ ฉันหวังว่าคุณจะทำเรื่องดี ๆ ตามที่สามีฉันเคยทำ”

ผมลาครอบครัวนั้นมา ใจหนักอึ้ง ผมยังรู้สึกผิด สัญชาตญาณหรือประสาทสัมผัสของผมบอกว่าผมมีส่วนในความตายของ จรัญ เทียนธง

ความคิดของผมโลดแล่นห้ามไม่อยู่ เป็นไปได้ไหมที่ผมตายไปแล้วในคืนนั้น วิญญาณของผมไปสิงร่าง ศรัญ เอกศร แล้วขับรถคันนี้ไปชน จรัญ เทียนธง ผมเป็นต้นเหตุของการชนและทำให้ทั้งสองตายเพื่อที่ผมจะได้รับหัวใจใหม่

“แน่นอน เป็นไปได้ แต่นี่หมายถึงคุณต้องเชื่อเรื่องวิญญาณหลังตาย และผีเข้าสิงคน...” คนพูดคือ รศ. เสน่ห์ สันธานนท์ เพื่อนของผม เขาเป็นอาจารย์ภาควิชาศาสนศึกษา เชี่ยวชาญเรื่องศาสนาโบราณ เขายังมีปริญญาสายวิทยาศาสตร์อีกใบหนึ่ง

“...แต่คุณก็น่าจะรู้ว่าความเชื่อดังกล่าวเหลวไหล เรื่องวิญญาณหลังความตายเป็นประติษฐานกรรมของมนุษย์ เช่นเดียวกับเรื่องเทวดา นางฟ้าทั้งหลาย เหตุผลเพราะมันเป็นคำตอบที่ง่ายดี อะไรที่เราไม่รู้ก็โยนไปให้อำนาจเหนือธรรมชาติ”

“นี่คือคำตอบเดียวที่คุณมีหรือ?”